

Capitolul 14

Plecarea lui Isus: spre binele ucenicilor!

- 14:1-14:31 -

Dacă în cap. 13 Isus le vorbește despre esența lucrării lor ca și ucenici ai Lui, în cap. 14 Isus le explică de ce trebuie să plece și de ce inimile lor nu trebuie să se tulbure de plecarea Lui. Într-adevăr cap. 14 începe și se încheie cu afirmația:

- *Să nu vi se tulbure inima.* (14:1)
- *Să nu vi se tulbure inima și nici să nu vi se însăimânte.* (14:27)

Ucenicii îl iubeau pe Isus și credeau în El. Conform teologiei lor, Mesia nu ar fi trebuit să plece dintre ei. Din acest punct de vedere, anunțarea plecării lui Isus îi ia prin surprindere. Dar nu doar atât. Ucenicii îl iubeau cu toată inima pe Isus. El le adusese cuvintele vieții, El era speranța și nădejdea sufletului lor. Toate speranțele lor erau legate de El. Ne aducem aminte din fapte, că atunci când Pavel a anunțat prezbiterii Bisericii din Efes că nu se vor mai vedea la față pe acest pământ, aceștia au fost cuprinși de o mare înfrustrare:

„Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel și l-au sărutat. Căci erau înfrustrați mai ales de vorba, pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea față.” (Fapte 20:37-38).

Acum să ne gândim că Isus era Fiul și că ucenicii nu se așteptau ca El să plece. Le-a fost foarte greu când Isus le-a dat vestea plecării Sale. Isus era Cel care îi iubea, accepta, care îi călăuzea, învăța, care îi păzea de cel rău, care le arăta calea spre adevărata viață, care i-a ajutat să se desprindă de un sistem religios ipocrit, era Cel care le dăduse sens vieții lor și i-a ajutat să trăiască cu adevărat. Isus era Cel pentru care ei lăseseră tot, pentru care acceptaseră riscul de a fi excluși din sinagogă și de a-și pune viața în pericol și a-și atrage asupra lor ura și disprețul autorităților din Israel. Și iată că, acum Isus le spunea că avea să mai rămână puțină vreme cu ei și că va pleca curând. De ce să plece Isus? Ce vor face fără El? Cum vor face față presiunilor lumii? Cine îi va iubi, păzi și călăuzi? Cine îi va îmbărbăta și încuraja? Deodată viitorul care părea luminos alături de Isus, s-a întunecat și înaintea lor era doar noapte și negură deasă. Aveau toate motivele să se teamă și să li se tulbure inima. În acest context, Isus începe să le vorbească: *Să nu vi se tulbure inima...* În acest capitol Isus le răspunde la de ce-urile și frământările lor, tocmai pentru ca inima lor să nu se însăimânte și să nu se tulbure. El nu doar le dă porunca: nu vă tulburați! Ci le dă și resursele de care au nevoie. Din această pricină am putea să intitulăm acest capitol: **resurse ca să nu ni se tulbure inima**. Aceste resurse au fost date mai întâi ucenicilor pentru ca să nu li se tulbure inima de plecarea lui Isus dintre ei. Însă ele sunt relevante pentru noi. Vom analiza mai întâi semnificația lor pentru ucenicii de atunci și acolo.

Prima resursă este **credința**: „*Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine*” este de fapt principală resursă, temelie tuturor celorlalte resurse. Celelalte resurse constau în adevăruri despre semnificația și necesitatea plecării lui Isus. Dar pentru a fi resurse cu adevărate, ele trebuie crezute. Credința este cheia împotriva tulburării inimii. Pentru ucenici plecarea lui Isus părea o eroare, ultimul lucru care ar fi trebuit să se întâmple, un lucru care le va aduce doar suferință și necaz. Dar dacă Dumnezeu era bun și îi iubea și El hotărâ plecarea lui Isus dintre ei,

înseamnă că acest lucru nu doar că era un lucru bun, ci era cel mai bun lucru care li se putea întâmpla. Cât de ciudat li se părea planul lui Dumnezeu: cum să fie plecarea lui Isus dintre ei cel mai bun lucru care li se putea întâmpla? Nu avea sens! Isus trebuia să rămână cu ei: iată cel mai bun lucru pentru noi, glăsuia cu toată puterea rațiunea din ei. Dar totuși plecarea lui Isus făcea parte din planul Tatălui. Ei nu înțelegeau acest plan încă, dar pentru că era planul Tatălui care era mai înțelept, care știa mai bine, și care îi iubea, ei trebuia să creadă că așa era cel mai bine. Când faci acest pas al credinței, inima se liniștește, tulburarea este îndepărtată și se naște pacea. Chiar dacă nu înțelegem, putem avea pace pentru că tot ce vine de la Tatăl, vine din dragoste și este desăvârșit, este binele maxim pentru noi din acel moment. Încercarea credinței ucenicilor a fost foarte mare din acest punct de vedere. Cum să accepți că este **mai bine pentru tine** ca Isus să plece de lângă tine? Acceptăm diferite pierderi, chiar dacă nu înțelegem planul lui Dumnezeu, cu speranța că ele vor lucra spre cel mai mare bine al nostru, și anume: **apropierea de Dumnezeu**. Să pierzi pe cineva drag este foarte greu. Poți spera că acest context te va aduce mai aproape de Dumnezeu și acest lucru este cel mai mare bine al tău. Dar dacă Dumnezeu te-ar anunța că este mai bine pentru tine că El să plece de lângă tine, atunci ce raționament ai alica pentru a accepta acest mai bine? Până acum mai binele era să fii mai aproape de Domnul. Acum mai binele vine tocmai din faptul că Domnul Se va depărta de tine. Nu a fost deloc ușor pentru ucenici. Cum să creadă și să accepte ei că era mai bine pentru ei ca Isus să plece și să îi lase singuri pe pământ? Și aceasta cu atât mai mult cu cât ei încă nu înțelegeau necesitatea jertfirii pentru păcat. Și aici este un lucru extraordinar! În aceste capitole Isus nu le spune că El de fapt trebuie să moară pentru păcatul oamenilor. Isus evită să le vorbească despre semnificația morții Sale, despre ceea ce dădea cu adevărat sens plecării Sale de pe pământ. El nici măcar nu folosește termenul moarte, ci doar de plecare sau ducere la Tatăl. De ce face Isus acest lucru? De ce omit tocmai informația care i-ar fi ajutat să înțeleagă necesitatea indispensabilă a morții Sale?

Răspunsul este simplu: **dragostea lui Isus pentru ucenici**. Isus este delicat, gingaș cu sufletele sensibile ale ucenicilor. Oare cum s-ar fi simțit ei dacă El le-ar fi spus în aceste momente că El de fapt trebuie să moară din pricina păcatelor lor, deci din pricina lor? Ei erau deja doborâți de întristare pentru că Isus trebuia să plece, trebuia să moară. Ce ar fi însemnat ca Isus să le spună că tocmai ei sunt de vină și responsabili pentru această plecare și pentru moartea ce avea să vină? Isus nu vrea să îi strivească cu Adevărul, nu vrea să îi umilească și să îi zdrobească. El alege doar acele adevăruri pe care ei le puteau purta. El Însuși le va spune că mai sunt multe lucruri de spus, dar că ei încă nu pot să le poarte pe toate. Înțelegem deci de ce și în Vechiul Testament se vorbește mai mult de suferința lui Mesia prin respingerea din partea oamenilor decât de jertfirea Sa pentru păcat și de ce în timpul lucrării Sale publice Isus nu prea vorbește de faptul că moartea Sa este pentru păcatul lumii. Se pare că Domnul Se aștepta de la evrei să înțeleagă că Mesia va suferi, dar nu neapărat și ideea de jertfă pentru păcat. Acest lucru apare mai degrabă ceva tănuțit și descoperit de-abia apoi după înviere și după pogorârea Duhului Sfânt. Un motiv pentru care Dumnezeu ține ascunsă această taină este acela de a proteja pe cei care aveau să asiste la suferințele lui Isus. A fost foarte greu pentru cei ce Îl iubeau pe Isus să Îl vadă suferind și murind pe cruce. Dar ar fi fost cumplit de greu, insuportabil de greu să Îl vadă murind pe cruce, știind că El în acel moment poartă păcatele lor, și deci moare din pricina lor. Iată de ce, de-abia după înviere și după pogorârea Duhului Sfânt, de-abia în epistole ni se vorbește direct și deschis despre Isus ca Jertfă pentru păcat. Ioan Botezătorul primește această descoperire atunci când rostește: „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!*” Însă el nu avea să prindă în viața de pe acest pământ Patimile Mântuitorului.

Deci, ucenicii trebuie să creadă că este mai bine pentru ei ca Isus să plece fără să aibă acces la informațiile care explicau dimensiunea de jertfă pentru păcat a morții lui Isus. Isus însă le explică acest mai bine folosind alte informații, alte explicații. Totuși aceste explicații capătă cu adevărat sens doar în lumina jertfei. Ucenicii sunt înștiințați de Isus că nu pot pricepe tot și că vor fi lucruri care le vor înțelege mai târziu. Ei trebuia să creadă că sunt informații la care ei nu au acces și care ar oferi și mai multă claritate mai binelui cauzat de plecarea lui Isus dintre ei. Ei poate se întrebau oare de ce Isus nu le dă toate informațiile atunci, în mijlocul încercării, ca să le fie mai ușor? Ar fi putut răspunde că Isus proceda așa ca să le încerce credința. Și este adevărat că de multe ori Domnul ne ascunde anumite informații în timpul încercării (informații care ar da sens încercării care pare fără noimă pe moment) pentru a ne testa, curăți și întări credința. Dar iată că Domnul ascunde anumite informații și ca să ne protejeze, ca să nu ne strivească. Adevărul despre noi ne poate strivi, zdrobi. Domnul ni-l descoperă cu grijă și delicatețe, la momentul potrivit, atunci când suntem pregătiți. Deci, dacă sunt lucruri pe care nu le știm, înseamnă că nu trebuie să le știm. În viață avem multe de ce-uri fără răspuns. Dacă nu înțelegem anumite lucruri, înseamnă că așa e **cel mai bine** pentru noi, ca să nu cunoaștem acele lucruri. În economia Lui, Domnul are grijă ce informații să nu ajungă și ce informații să ajungă la noi, și să ajungă doar la momentul potrivit. Adevărul ne face slobozi, dar adevărul ne este descoperit treptat. Pe de o parte, doar pe acest drum credința noastră poate fi testată. Dar nu doar testată, ci și curățită, întărită și lăudată. Credința crește atunci când după ce ne încredem în Dumnezeu fără să înțelegem vine momentul când înțelegem și nu regretăm, ci ne bucurăm nepus de mult că i-am dat credit lui Dumnezeu și că am mers pe mâna Lui. Pe de altă parte, acest drum ne protejează identitatea și personalitatea. Capacitatea noastră de a suporta adevărul este limitată. Domnul ne va da timp și ne va pregăti pentru a înțelege anumite adevăruri. Atunci când avem de ce-uri și cerul tace și ne întrebăm: De ce taci, Doamne?, să ne aducem aminte de Ioan 14 și să ne gândim că poate nu suntem pregătiți să aflăm răspunsul la întrebările noastre. Când va fi timpul și când vom fi pregătiți, Domnul ne va oferi răspunsul pe care trebuie să îl știm.

În momentul despărțirii, Isus îi mângâie vorbindu-le de rațiunea plecării Sale și de nădejdea revenirii: „*Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine.*”

Despărțirea de Isus avea să fie temporară. El avea să vină înapoi și să îi ducă și pe ei la Tatăl. Și totuși, de ce despărțire? Isus trebuia să plece mai întâi pentru a le pregăti un loc. Poate ucenicii doreau un loc bun în această lume și doreau ca Isus să rămână cu ei. Isus le îndreaptă privirea spre lumea ce va veni, spre Casa Tatălui unde sunt multe locașuri. Oferta lor era ca Isus să rămână cu ei în această lume. Oferta lui Isus era să plece într-o lume mai bună și apoi să îi ducă și pe ei acolo. Isus pleca pentru ei, de dragul lor, ca să le pregătească un loc în casa plină de slavă a Tatălui. Templul pământesc era o umbră a Celui ceresc. Pe pământ cel mai privilegiat loc era în Templul de la Ierusalim. Doar preoții puteau intra, iar în Sfânta Sfintelor doar Marele Preot o dată pe an. Isus le promitea ucenicilor un loc nu în Templul pământesc, ci în templul Tatălui din ceruri. Iar acest loc avea să fie chiar în Sfânta Sfintelor, chiar pe tronul Celui Veșnic. Dar ca ei să ajungă acolo, Isus trebuia să plece înainte și să le pregătească un loc. Oare ce înseamnă să le pregătească un loc? Ucenici nu puteau încă înțelege semnificația teologică a acestei afirmații, dar trebuia să creadă pe Isus și să accepte că doar plecarea lui Isus putea să pregătească un loc pentru fiecare din ei în Templul ceresc.

Noi știm că templul ceresc trebuia mai întâi curățit și că locul în Casa Tatălui pentru cei păcătoși de pe pământ putea fi pregătit doar în baza jertfei ispășitoare a lui Isus. Dacă Isus nu

pleca, ei în veci nu ar mai fi avut un loc în Casa Tatălui, Isus pleca pentru ei, de dragul lor, ca să le pregătească un loc. Era spre binele lor etern ca Isus să plece. Deci despărțirea de Isus avea să fie temporară, și, chiar dacă părea de necrezut, era cel mai bun lucru pentru ei. Plecarea lui Isus făcea posibilă rezervarea pentru veci a unei camere de slavă în Casa Tatălui din ceruri. În această casă sunt **multe** locașuri. Tatăl nu este zgârcit, ci fără margini de generos. El își deschide Casa pentru întreaga omenire. Este loc pentru toți. Și aceste locașuri sunt așa de minunate încât visul cel mai înalt al unui om este să ajungă acolo. Îmi place așa de multe afirmația: ***Dacă nu ar fi așa, v-ași fi spus.*** Isus este onest și spune adevărul. El nu vrea să facă reclamă gratuită cerului sau Tatălui. Dacă ar fi fost altfel, El ne-ar fi spus. Dacă era un loc mai bun pentru noi decât în Casa Tatălui, dacă în Casa Tatălui nu ar fi fost aceste minunate locașuri, El ne-ar fi spus. El ne iubește și ne vrea binele. Dacă ar fi fost un mai bine pentru noi, El ne-ar fi spus. De vreme însă ce Isus nu ne-a spus să căutăm fericirea în altă parte, înseamnă că ea nu este în altă parte. Dacă ar fi fost, El ne-ar fi zis. În Eden a apărut tocmai această ispită: dacă în afara autorității lui Dumnezeu este mai bine, dacă tocmai acolo se ascunde adevărata fericire? Și această ispită apare mereu în sufletul nostru. Când apare, să ne aducem aminte de cuvintele lui Isus: *dacă nu ar fi așa, v-ași fi spus*. Dacă uneori ne întrebăm cum va fi în cer, și dacă va fi așa de frumos cum ni se promite, să ne aducem aminte din nou de cuvintele lui Isus: *dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus*.

După ce le aduce aceste explicații, Isus comută discuția pe partea lor, pe responsabilitatea lor. Planul lui Dumnezeu era bun, era desăvârșit și avea sens: Isus pleca ca să le pregătească un loc ca să ajungă și în Casa Tatălui. Ispita pe care o trăiau ucenicii era să se frământa atât de mult cu rațiunea planului Tatălui și să neglijeze tocmai partea lor. De mult ori privim spre planul Tatălui și ne îngropăm cu de ce-uri? Planul Tatălui este minunat și se va împlini. Marea întrebarea este: voi avea eu parte de El? Isus le atrage atenția asupra căii pe care ei trebuie să umble ca să ajungă la Tatăl:

- *Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.*
- *Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine.*

Există acest pericol al defocalizării în mijlocul încercării. Putem să analizăm prea mult posibilele raționamente cerești și să uităm să ne analizăm viața, dacă este ea după voia lui Dumnezeu. Ne putem întreba atât de mult dacă planul lui Dumnezeu este bun și să uităm să ne mai întrebăm dacă noi umblăm pe calea care ne dă posibilitate să luăm parte la binecuvântările planului ceresc. Cred că din această pricină Isus comută discuția pe responsabilitatea lor. Ucenicii par să fie însă defocalizați și dezorientați: „*Doamne, nu știm unde Te duci: cum putem să știm calea într-acolo?*”

Care era partea lor de responsabilitate? Să creadă că Isus era în Tatăl și că Tatăl era în Isus și să umble pe calea pe care le-o arăta Isus. Calea era El Însuși. Prin El, și doar prin El, puteau ajunge la Tatăl. El era Jertfa. El era obiectul credinței mântuitoare. El era modulul de viață ce trebuie urmat. Atât din punct de vedere obiectiv (împlinirea dreptății lui Dumnezeu), cât și din punct de vedere subiectiv (credința și ascultarea omului), Isus era singura Cale spre cer. În acest context Filip vrea să îl vadă pe Tatăl. Oare câtă tristețe a simțit Isus la cererea lui Filip? După atâta timp de stat în preajma lui Isus, încă nu se clarificase definitiv în mintea lor identitatea lui Isus. Am putea să le oferim circumstanțe atenuante. Nu este ușor să crezi că omul de lângă tine este Dumnezeu întrupat. Este greu de crezut acest lucru. Mai degrabă crezi că este un vas special, un om extraordinar prin care Dumnezeu face lucruri nemaipomenite. Dar să crezi că acel Om este una cu Tatăl, este o imensă provocare. Cu toate acestea, Isus are așteptarea ca ei

să fi cunoscut acest lucru. Ei au avut harul să trăiască cu Isus peste trei ani de zile. El a trăit o viață desăvârșită, nu a comis nici un păcat, a făcut lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut, a oglindit toată frumusețea și slava Tatălui. Ei ar fi trebuit să Îl recunoască pe Tatăl în Isus. Isus deci comută discuția de pe rațiunea plecării Sale și a planului Tatălui, pe partea lor din acest plan: **credința în El!** Și vom observa că în acest capitol există o alternanță permanentă între rațiunea planului lui Dumnezeu și sublinierea părții umane din acest plan. Dacă la începutul capitolului această parte, condiție, este prezentată în termenii credinței, apoi este prezentată în termenii ascultării și iubirii: „*dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele*”. Această alternanță din cap.14 ne oferă un mesaj foarte important:

- Preocuparea pentru a înțelege rațiunea planului lui Dumnezeu ne poate defocaliza de la preocuparea pentru a ne împlini partea noastră în acest plan. Nu trebuie să ne îngrijorăm de responsabilitățile Tatălui (oare este bine ce a decis El?), ci mai degrabă se fim atenți la propriile noastre responsabilități (oare Îl iubesc cu adevărat și păzesc poruncile Lui?).

În v.12 Isus comută discuția de pe responsabilitatea ucenicilor pe rațiunea planului Tatălui. Într-adevăr, Isus pleca să le pregătească un loc și le promitea că se va întoarce pentru a-i duce în slavă la Tatăl. Dar ce se va întâmpla între timp? De ce nu Se întorcea imediat? Isus le oferă răspunsuri și la această întrebare. În această perioadă de timp, când ei vor fi pe pământ fără prezența fizică a lui Isus, iată ce avea să se întâmple:

„Adevărat, adevărat ă spun că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.”

Plecarea lui Isus la Tatăl îi împuternicește pe cei credincioși de pe pământ să facă lucrări mai mari decât lucrările făcute de Însuși Fiul lui Dumnezeu când era pe pământ! Este absolut incredibil! Ce înseamnă lucrări **mai mari**? Și de ce acestea pot fi făcute **tocmai pentru că** Isus pleacă la Tatăl? În mod cert nimeni nu va putea oglindi slava Tatălui și va putea rosti învățăturile Tatălui așa cum a făcut-o Isus! Cu toate acestea, Biserica avea să facă lucrări mai mari! Ce înseamnă o lucrare mai mare? Oare să se refere la minuni mai mari sau la lucrări extinse pe o arie geografică mai mare? Sau se are în vedere numărul oamenilor mântuiți și transformați de Evanghelie? Ioan nu ne detaliază ce înseamnă lucrări mai mari. Eu înclin să cred că aceste lucrări mai mare au în vedere omenii transformați și mântuiți de Evanghelie. Într-adevăr, marile treziri spirituale, marile transformări din viețile oamenilor se găsesc cu prisosință nu în Vechiul Testament, nu în timpul lucrării lui Isus, ci după învierea lui Isus. Plecarea lui Isus la Tatăl aduce adevărata ispășire și inaugurează o nouă fază, cea mai înaltă, din revelația lui Dumnezeu pentru oameni. Plecarea lui Isus face posibilă pogorârea Duhului Sfânt. Aceasta nu înseamnă că Duhul nu lucra și până la Rusalii pe pământ. El lucra, dar învierea lui Isus face posibilă o revărsare specială a Duhului Sfânt pe pământ. Aceasta înseamnă o putere mai mare de cercetarea și transformare a oamenilor. De ce mai mare? Vom detalia răspunsul mai târziu. Acum voi menționa doar atât: după înviere, Duhul Sfânt poate revela inimii umane frumusețea lui Dumnezeu oglindită la cruce. Aceasta înseamnă o cunoaștere nouă, superioară, care generează o putere nouă în a trăi după voia lui Dumnezeu.

Prin mărturia Bisericii oamenii de pretutindeni au fost mântuiți și transformați de Evanghelie. Învierea lui Isus și Rusaliiile aveau să inaugureze o trezire spirituală printre neamuri fără precedent în istorie. Această trezire continuă și în zilele noastre. Într-adevăr, Biserica a făcut lucrări mai mari decât cele a lui Isus. Ele au fost posibile însă tocmai pentru că Isus a plecat la Tatăl. Dacă Isus rămânea cu ei, în mod paradoxal, nu ar mai fi putut face lucrări atât de mari.

Biserica are mai multă putere dacă Isus este la Tatăl, decât dacă El ar fi rămas cu ea pe pământ. Înțelegem și de ce Isus nu se întoarce imediat la ucenici pentru a-i lua la Tatăl. Plecarea lui la Tatăl face posibilă revărsarea unui har special pe pământ. Ucenicii trebuia să rămână pe pământ pentru a fi vasele prin care acest har să se manifeste pentru mântuirea altora. Pentru ucenici era o jertfă. Dar această jertfă avea să mântuiască noi suflete și avea să înalțe nespus de mult gloria lui Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu strălucește nespus de mult prin ascultarea oamenilor aici pe pământ, în mijlocul ispitelor și sub presiunea ofertei celui rău pe care o calcă în picioare. Deși pentru ucenici ar fi fost mai ușor să plece cu Isus la Tatăl, gloria lui Dumnezeu avea să strălucească mai mult prin rămânerea lor pe pământ. Și dacă Dumnezeu avea să fie proslăvit prin ei și ei aveau să fie proslăviți în Dumnezeu. Dumnezeu avea să facă lucrări speciale prin ei și astfel, avea să le poată oferi și o răsplătire specială în acea Casă cu multe locașuri.

Pentru că Isus este la Tatăl, orice vom cere în Numele Lui vom primi. Isus este Mijlocitorul nostru, la dreapta Tatălui. Tatăl Însuși vrea să ne asculte rugăciunile. Cu atât mai mult o va face atunci când ne vom ruga în Numele Fiului Său, iar acesta va mijloci pentru noi. Observ că nu înseamnă că orice vom cere vom primi. Ci că orice vom cere în Numele Lui vom primi. Și a cere în Numele Lui nu înseamnă doar a rosti o formulă magică: în Numele lui Isus. Înseamnă mai mult decât atât! Înseamnă a cere ceva după voia Lui și în lumina revelației aduse de Fiul pe pământ. Nu poți cere în Numele lui Isus ceva care nu este după voia Lui. Iar atunci când ceri ceva în numele cuiva, te gândești la ce reprezintă acesta și ce influență ar putea avea asupra celui a faț de care îți manifesti rugămintea. Atunci când ne rugăm Tatălui în Numele Fiului ne gândim la relația specială dintre Tatăl și Fiul și căpătăm siguranță că Tatăl ne va asculta rugăciunea de dragul Fiului și pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Și atunci mă întreb: oare atunci când ne rugăm în Numele Fiului, Tatăl este mai sensibilizat să ne asculte sau noi suntem mai dispuși să credem că El ne va asculta rugăciunea? Cap. 16 ne sugerează că este mai degrabă vorba de a doua variantă:

„În ziua aceea nu Mă mai veți întreba de nimic. Adevărat, adevărat vă spun că, orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți și veți căpăta pentru ca bucuria voastră să fie deplină. V-m spus aceste lucruri în pilde. Vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci vă voi vorbi deslușit despre tatăl. În ziua aceea, veți cere în Numele Meu, și nu zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci tatăl Însuși vă iubește pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de șa Dumnezeu.” (Ioan 16:23-27).

Dacă nu este nevoie ca Fiul să roage pe Tatăl, pentru că Tatăl oricum îi iubește pe ucenici și vrea să le asculte rugăciunile, de ce este mai eficientă rugăciunea în Numele Fiului? Se pare că rugăciunea în Numele Fiului nu îl face pe Tatăl mai dispus să ne asculte, ci ne face pe noi mai dispuși să credem că ne va asculta! Or, credința condiționează răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile noastre. Dacă ne rugăm cu credință, El ne va asculta. Dacă ne rugăm în Numele Fiului, credința noastră primește o resursă nouă, atât de mare pentru a crede! Orice rugăciune rostită cu adevărat în Numele Fiului este o rugăciune rostită cu credință! Iar rugăciunea rostită cu credință este ascultată:

„Isus a luat cuvântul și a zis: Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: Ridică-te și aruncă-te în mare!, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.” (Marcu 11:22-24).

Atunci când ne rugăm în Numele Fiului, ne rugăm în lumina a ceea ce ne-a relevat Fiul despre Tatăl și în mod irezistibil vom crede că Tatăl ne va asculta. Dacă Tatăl Îl iubește atât de mult pe Fiul, dacă prin Fiul suntem socotiți neprihăniți înaintea lui și de drept și de fapt, dacă El L-a dat pe singurul lui Fiul pentru noi, cum nu ne va da, împreună cu El, toate lucrurile? (vezi Rom.8b) Cum să nu credem că El nu ne va asculta rugăciunile spre binele nostru și spre slava Lui?

Sună frumos: orice veți cere în Numele Meu, vă voi da! Cu toate acestea fiecare dintre noi are atâtea rugăciuni care par a fi neascultate. Fiecare din noi am cerut multe lucruri care nu ne-au fost date. Poate cineva s-a rugat în Numele Fiului ca o rudă bolnavă să rămână în viață și acea rudă a murit. Și aceste experiențe aduc îndoială și confuzie în inima noastră. Cum să nu te îndoiești deloc, cum să mulțumești ca și cum aveai deja acel lucru, dacă au fost atâtea rugăciuni chiar rostite cu credință, care nu au fost ascultate. Nu ne răzvrătim când Dumnezeu nu ne ascultă rugăciunile, căci credem că El știe ce este mai bine pentru noi. De multe ori ne rugăm pentru lucruri care nu sunt bune pentru noi, sau nu reprezintă acel **cel mai bine** pe care Dumnezeu vrea să îl aducă în viața noastră. În Romani 8, însuși marele apostol Pavel mărturisește:

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.” (Rom.8:26-27).

Adevărul este că noi nu știm cum trebuie să ne rugăm. Viața este prea complexă, iar noi suntem chemați să trăim prin acest labirint prin credință fără să știm multe din planul lui Dumnezeu cu viața noastră. De aceea, este imposibil să știm ce să cerem pentru noi sau pentru ceilalți în mod sigur că acel lucru este după voia lui Dumnezeu și reprezintă ceea ce avem cu adevărat nevoie. Deci putem fi siguri că Domnul ne ascultă rugăciunile cu mențiunea că Duhul Sfânt le traduce (dacă putem spune așa) pentru a le acorda cu planul lui Dumnezeu cu viața noastră. În domeniul spiritual, putem fi sigur că, dacă ne rugăm cu credință El ne ascultă. Atunci când ne rugăm pentru întoarcerea oamenilor la El, pentru credința fraților noștri, pentru întărirea noastră spirituală, El ne ascultă și lucrează cu putere. Noi nu știm mijloacele pe care El le folosește, dar știm că El lucrează cu putere. Știm că voia Lui este să mântuiască lumea și să întărească pe frații noștri. Însă, atunci când este vorba de domeniul material sau al lucrurilor concrete de pe acest pământ, noi nu știm de multe ori care este voia Lui. De aceea este legitim să rostim asemenea Mântuitorului: **Totuși, facă-Se voia Ta, și nu a noastră!** Domnul ne ascultă și nu va face voia noastră, dacă aceasta nu este în armonie cu planul lui Dumnezeu. Orice rugăciune rostită în Numele Lui în sfera lucrurilor despre care nu știm care este voia Lui poartă cu sine această disponibilitate oglindită în cuvintele: Voia Ta, și nu a mea! Când este vorba de serviciu, casă, căsătorie, mașină, sănătate, nu știm întotdeauna ce este mai bine pentru noi. Ne rugăm pentru anumite lucruri, dar Îl lăsăm pe Domnul să ia decizia finală. Deci o rugăciune care nu a fost ascultată, este de fapt tot o rugăciune ascultată. Pe de o parte, Domnul ne-a ascultat cuvintele: totuși nu voia mea, ci a Ta, din rugăciune, iar pe de altă parte Domnul nu disprețuiește binele din acea rugăciune, ci ia din el ce se potrivește cu planul Său și apoi Îl completează cu un bine și mai mare. Te poți, de exemplu, ruga pentru un serviciu anume și să nu-L primești. Domnul îți va da mai târziu un alt serviciu, care va fi mai bun. Și exemplele pot continua.

Observăm că Isus le explică rațiunea plecării Sale de pe pământ și le descoperă planul Tatălui. Mai întâi le spune că El pleacă de dragul lor ca să le pregătească un loc, și că se va întoarce pentru a-i aduce și pe ei în casa Tatălui. El folosește metafora căsătoriei. În cultura

ebraică, după logodnă, bărbatul finaliza locuința și o pregătea pentru noua familie, și apoi când era gata, avea loc nunta și cei doi soți se mutau în casa pregătită cu grijă și dragoste. Isus pleacă din această lume pentru a le pregăti un loc mai bun în casa Tatălui din ceruri. El este Mirele, ei sunt mireasă. El îi iubește, și pleacă, pentru că îi iubește. Lucrurile par să aibă sens. Totuși, apare întrebarea: de ce nu Te întorc mai repede? De ce ne mai lași singuri, fără Tine pe pământ? Ce sens are această perioadă de așteptare? Cât Îți ia Ție ca Fiu al lui Dumnezeu să ne pregătești un loc acolo sus?

Isus le răspunde și la aceste frământări. El le oferă două răspunsuri principale, și anume:

- *Vă las pe pământ pentru ca să faceți lucrări mai mari decât Mine. Acest lucru este posibil pentru că Eu Mă duc la Tatăl, și acest lucru va face ca Tatăl să fie proslăvit în Tatăl într-un mod unic și minunat!*
- *Nu vă voi lăsa orfani: prin Duhul Mă voi întoarce la voi și voi cu voi.*

Deci această perioadă de așteptare are sens în planul lui Dumnezeu și nu este o perioadă de singurătate și despărțire totală pentru Mireasa de pe pământ. Tatăl are un plan minunat. El este proslăvit într-un mod unic atunci când oamenii **de pe pământ**, în ciuda ispitelor și suferinței de acolo, Îl ascultă și se încred în El. Puterea lor de a asculta este direct proporțională cu cunoașterea lui Dumnezeu. Isus, prin lucrarea Sa, a inaugurat o nouă fază în revelarea de Sine a frumuseții Creatorului. El este apogeul revelației. Resursele dăruite de această nouă cunoaștere sunt imense, fără precedent în istorie. Folosindu-Se de ele, cei credincioși pot face lucrări mari, mai mari decât cele din viața Mântuitorului. Dacă acum (imediat după înviere), Isus s-ar întoarce și ar pune capăt istoriei, ar fi păcat, ar fi o risipă în planul Lui. Acum înțeleg de ce perioada Bisericii, să o numim așa, a fost și este așa de lungă. Trezirea spirituală adusă de învierea lui Isus avea să străbată istoria și avea să includă atâtea povești minunate ale oamenilor transformați prin cruce. De aceea, trebuiau ucenicii să mai rămână pe pământ fără Isus. Era o nouă fază atât de măreață și importantă din planul lui Dumnezeu și pe care El a pregătit-o cu atâta trudă și migală, cu atâta jertfă și pasiune. Îmi aduc aminte de câteva pasaje din epistolele lui Pavel:

- *Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. (Col.1:26-27)*
- *În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care Îl alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ. (Efes. 1:7-10)*

Observăm faptul că în planul Tatălui nu era doar venirea Fiului în lume pentru a muri pentru păcat și a restaura toate lucrurile. El a dorit și ca oamenii, **încă de pe pământ**, să priceapă această taină. Și s-o priceapă nu oricum, că în toată înțelepciunea. El a dorit ca, de pe pământ, să cunoaștem profunzimile acestei taine. Pentru aceasta a așteptat atât de mult până L-a trimis pe Fiul în lume. El a pregătit prin istorie și Scripturile Vechiului Testament venirea Fiului în lume, pentru ca oamenii să Îl poată recunoaște și să poată înțelege în profunzime ce a făcut El pentru

noi. Și de ce a dorit Dumnezeu atât de mult acest lucru și s-a trudit mai bine 4000 de ani să îl pregătească? Fiul putea veni în lume și să moară pentru păcat imediat după cădere. Oamenii nu L-ar fi înțeles, dar nici nu era nevoie. Important era ca El să moară pentru păcat. Oamenii puteau fi mântuiți prin credința în Dumnezeu (ca Avraam) fără neapărat să trebuiască să Îl înțeleagă și să creadă în El. Astfel, Satana ar fi fost aruncat mai repede din cer și Domnul nu ar mai fi trebuit să rabde 4000 de ani păcatele neispășite și vizitele nerușinate ale celui rău (vezi Iov cap.1). Istoria păcatului ar fi fost încheiată mai repede și lucrurile ar fi revenit la normal, să spunem așa, mult mai repede. De ce însă Domnul a trudit cu răbdare 4000 de ani pentru ca omul să poată pricepe încă de pe pământ taina? Ne aducem aminte de Apocalipsa și comentariile pe care le-am făcut când am studiat această carte despre planul Tatălui și rolul alegerii omului de pe pământ și scopul suferinței din viața omului, suferință care poate avea loc doar pe pământ. Tatăl vroia să aducă mulți fii la slavă și voia să Își arate frumusețea prin ei, astfel ca să închidă orice gură și orice genunchi să se plece înaintea Lui și orice limbă să îi dea slavă. Și astfel, istoria a continuat și continuă. Din această perspectivă ar fi fost absurd ca Isus să îi ia pe ucenici cu El atunci și acolo. Nu, ci ei trebuiau să rămână pe pământ. Ei aveau un rol foarte important pe pământ. Cu noile resurse ei trebuiau să facă lucrări nespuse de mari pentru ca Tatăl să fie proslăvit prin Fiul.

Deși trebuie să ne fie dor de Casă și să dorim să ajungem acasă, în același timp trebuie să trăim cu maximă intensitate pe pământ și să acceptăm cu toată inima această etapă din planul Tatălui. Dacă mai suntem în viață, înseamnă că misiunea noastră nu s-a încheiat. Domnul mai vrea să facă prin noi mari lucrări. Este mai bine atât pentru noi, cât și pentru gloria Tatălui să mai rămânem pe pământ. Tatăl va fi proslăvit prin Fiul într-un mod unic prin viața noastră de pe pământ. Este deci timpul nostru, momentul nostru de glorie, o scurtă perioadă de timp, în care, prin alegerile noastre putem face să strălucească gloria Tatălui într-un mod unic și irepetabil! Alegerile noastre după plecarea pe acest pământ vor aduce slavă lui Dumnezeu. Dar alegerile de pe aceste pământ au ceva unic și irepetabil! Deci, trăiește-ți clipa! Este vorba de un echilibru greu de atins! Noi fie ne lipim prea mult inima de această lume, fie ne dorim prea mult să plecăm acasă! Isus ne cheamă la echilibru: pe de o parte să înțelegem că a noastră casă nu este aici, ci acolo sus, și să tânjim după ea. Pe de altă parte, să ne aducem aminte că avem o misiune extraordinară în această lume și că trebuie să o împlinim cu pasiune!

Și deși Isus a plecat și trebuie să Se întoarcă să ne ia la El, noi nu suntem singuri. El, prin Duhul, este cu noi. Acesta este al doilea mare adevăr prin care Isus vrea să mângâie și să îmbărbăteze inimile ucenicilor. Isus avea să plece dar Tatăl avea să trimită un alt Mângâietor, Apărător, Ajutor. Duhul deja lucra în viețile lor (rămâne cu voi), dar avea să lucreze și cu mai multă putere în viețile lor (va fi în voi!). Venirea Duhului însemna și reluarea părtășiei cu Isus. Pe de o parte, ei aveau să Îl vadă după înviere, dar și după înălțare, prin Duhul, Hristos avea să fie cu ei și ei să se bucure de prezența Lui și de cunoașterea Lui:

„Cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu Îl voi iubi, și Mă voi arăta lui.” (Ioan 14:21)

Acest ***Mă voi arăta lui*** cred că se referă la revelarea gloriei lui Hristos prin Duhul oricărui credincios care Îl iubește și caută pe Domnul. Isus avea să plece dintre ei. Cu toate acestea El era în ei, și avea să rămână în ei. Acest lucru ucenicii aveau să îl înțeleagă mai târziu: *„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi”*. Este extraordinară oferta pe care o face Dumnezeu omului: acesta este chemat în sânul Sfintei Treimi. Este ca și cum Sfânta Treime și-ar deschide sufletul pentru a mai primi o a patra persoană: **mireasa lui Hristos**. Omul, cel creat după chipul lui Dumnezeu și răscumpărat prin

sângele lui Hristos, cel modelat prin suferință asemenea Căpeteniei mântuirii sale, se bucură de o părtășie specială, unică cu Creatorul. Și vestea bună, este că această părtășie are loc acum și aici! Deci, în această perioadă, până se va întoarce Mirele pentru a-și duce Mireasa acasă, omul nu este condamnat la singurătate, iar așteptarea nu este disperată! Ucenicii Lui, prin Duhul, au părtășie cu Hristos acum și aici, și Domnul este cu ei! Este adevărat, că părtășia cu Hristos în slavă va fi infinit mai frumoasă, dar și părtășia cu El, prin Duhul, este profundă și autentică. Din această pricină cel credincios se poate bucura de prezent. Este adevărat că bucuria noastră are sursa în primul rând din viitor, din nădejdea întâlnirii cu Mirele și din nădejdea înnoirii tuturor lucrurilor. Cu toate acestea și prezentul aduce bucurie în viața noastră. Părtășia cu Hristos este reală și este acum și aici. În cele din urmă ea este o degustare a părtășiei viitoare. Părtășia prezentă este o garanție a frumuseții părtășiei viitoare! La începutul capitoului Isus le-a spus ucenicilor că se duce să le pregătească un loc în Casa Tatălui, și că după o vreme, îi va aduce acolo. Acum le spune că până atunci, că în această vreme, Isus va veni împreună cu Tatăl să locuiască împreună cu ei! Suntem invitată să locuim împreună cu Dumnezeu! Acum El locuiește la noi, și apoi noi vom locui la El! Viața prezentă nu înseamnă doar suferință mângâiată de speranța unui viitor mai bun. Viața prezentă are bucuriile ei. Și nu este mai mare bucurie sau împlinire pe pământ din viața cuiva decât împlinirea versetului 23: *„Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu El”*.

Este cea mai mare bucurie a acestei vieți pe care o poate experimenta cineva! Dar dacă pentru noi este o bucurie, oare cum este pentru Dumnezeu să locuiască în noi? Cu siguranță că este o mare bucurie și pentru El! Dar, prin neascultarea noastră, bucuria Lui, se poate prefăce în întristare. Domnul este Preasfânt. El totuși locuiește în noi. Apostolul Pavel ne spune că mâniile noastre, iuțimile noastre, greșelile noastre întristează pe Duhul care locuiește în noi. Și cum noi greșim destul de des și de mult ori suntem încăpățânați și nu vrem să ne schimbăm, în mod cert, punem de multe ori la încercare răbdarea Celui ce locuiește în noi! Dar ce înseamnă că El locuiește în noi? Înseamnă că într-adevăr, El locuiește **în noi**! Ca să pot începe să înțeleg această taină folosesc următoarea ilustrație: ce ar însemna ca eu să locuiesc în cineva? Îmi închipui că aș fi în el, ca o prezență discretă care nu ar deranja. Aș avea acces la toate gândurile, sentimentele, emoțiile și simțirile acelei persoane. Ba mai mult aș privi ca într-o carte deschisă la toate bolile, darurile, slăbiciunile și nevoile lui. L-aș cunoaște ca pe buzunarul meu, mult mai bine decât se cunoaște el însuși. Eu aș locui în el discret, fără să îl tulbur, fără să îl forțez sau să îi strivesc identitatea. Însă sunt acolo ca să îl ajut. Eu nu sunt doar un observator, ci sunt conectat la simțirile lui. Simt împreună cu el, trăiesc împreună cu el, mă bucur și mă întristez alături de el. Cum îl pot ajuta fără să îl sperii și fără să îi umbresc libertatea de alegere? Îi pot trimite șoaapte sfinte, și pot face lucru acesta mereu, dar cu o condiție, ca și el să fie deschis și să caute aceste șoaapte. Ca unul care știu mai bine ce nevoi are el și ce este cel mai bine pentru el, ca unul care îl iubesc și îi vreau binele, îi șoptesc de ce să se ferească și ce alegeri să facă în diferite contexte. Îi șoptesc acestea prin gânduri, emoții, sentimente. Da, pot comunica cu el, pentru că am acces la gândurile și simțirile sale. Nu doar că i le pot citi, dar pot să îi și trimit gânduri, emoții și sentimente care să îl călăuzească spre fericirea sa.

Dar în afara lui mai este cineva, dușmanul lui, care îi trimite și el gânduri, emoții, trăiri care să îl călăuzească spre nefericirea lui. Acest cineva este în afara lui, nu înăuntru ca mine și deși are o mai mică putere de influență asupra lui, oferta lui este reală și intensă. Eu am grijă să îi trimit șoaapte cu **amprenta mea** ca să se diferențieze de vocea dușmanului de afară. Da, șoaaptele mele sunt unice, și oricât ar încerca dușmanul de afară să mă imite nu va reuși. Pentru cel în care locuiesc, uneori îi va fi mai dificil să deosebească vocea mea de vocea dușmanului, dar dacă va

avea răbdare, dacă va fi interesat de vocea mea, dacă o va căuta, va învăța limbajul meu și ce o face unică și o va deosebi din ce în ce mai bine. Pentru mine, cea mai mare bucurie este când cel în care locuiesc se încrede în vocea mea, o caută cu disperare și o ascultă fără rezerve. Uneori nu-i explică toate raționamentele mele. Pentru mine este important să văd dacă el capătă încredere în mine. Îi dau multe motive și multe experiențe ca să se poată încrede în mine. Apoi, îi cer să facă lucruri care par absurde, dar care răspund nevoilor din adâncul lui, nevoi pe care el nu le cunoaște. Pentru el este greu, dar tocmai așa poate căpăta și mai multă încredere în mine și el va fi cel câștigat din toate acestea. Când nu mă ascultă, când nu caută vocea mea, mă întristez și îmi vine gândul să plec. Nu îmi place să fiu un oaspete neinvitat, de nedorit. Totuși, sunt răbdător și mai rămân, poate se va răzgândi și mă va căuta din nou. Ca să audă și mai bine vocea mea discretă din el, am scris și o carte și m-am semnat. În carte am scris care sunt valorile mele și principiile generale pe care îl folosesc pentru a-l călăuzi. Acum mă poate auzi mai bine. Când citește acea carte, mă bucur nespus de mult, și îi deschid mintea ca să înțeleagă exact la ce m-am referit. Cu cât va ști mai bine conținutul cărții cu atât îi va fi mai ușor să deosebească vocea mea. Dar nu-i dau mură în gură. Nu-i descopăr tainele cărții deodată. Vreau să văd dacă are încredere în mine, dacă mă căuta cu adevărat, Și aici nu negociez deloc. Descopăr din tainele cărții doar în măsura în care mă căuta. **Cine mă va căuta mai mult, va avea mai mult!**

Această ilustrație/poveste mă ajută să înțeleg ceva din taina faptului că Dumnezeu locuiește în mine. În același timp mă responsabilizează să trăiesc după voia Lui, să îi aduc bucurie și nu întristare, să fiu o gazdă bună, și să se simtă în mine ca acasă!

Deci, până va veni El, ne bucurăm prin Duhul de o părtășie specială cu Hristos. Și această părtășie, într-un fel, este mai deosebită decât cea cu Hristos întrupat. Iată ce ne spune Isus:

*„V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi. Dar Mângâitorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța **toate lucrurile** și vă va aduce aminte de **tot** ce v-am spus Eu.”* (Ioan 14:25-26)

Observăm faptul că Isus subliniază că funcția principală a Duhului Sfânt pentru Biserică este aceea de a ne descoperi planul Tatălui și frumusețea lui Hristos. Rusaliile aduc o putere nouă pentru că aduc o cunoaștere nouă. Nu este vorba de o energie emoțională impersonală, ci de o cunoaștere nouă a unei Persoane care ne împuternicește să urmăm modelul lui Hristos. Și pentru că este vorba de o nouă cunoaștere, putem spune că este vorba și de o părtășie mai profundă cu Hristos! În mod paradoxal, părtășia ucenicilor cu Isus, după plecarea Sa la Tatăl, a cunoscut dimensiuni noi și aceasta tocmai din pricina venirii Mângâietorului.

Să recapitulăm puțin ideile principale din cap. 14. Isus vrea să îi ajute să nu își tulbure inima din pricina plecării Sale din lume. El le deschide mintea să înțeleagă planul Tatălui, perspectiva cerului. El le oferă trei argumente principale care să justifice plecarea Sa din lume pentru binele lor:

- *Plec să vă pregătesc un loc în Casa Tatălui și Mă întorc să vă iau și pe voi.*
- *Până atunci trebuie să rămâneți pe pământ pentru a continua lucrarea Mea și pentru a putea face, spre slava Tatălui, lucrări mai mari decât am făcut Eu! Acest lucru este posibil tocmai pentru că Eu plec la Tatăl.*
- *Deși plec la Tatăl, nu înseamnă că despărțirea este totală. Nu vă voi lăsa orfani. Tatăl Îl va trimite pe Duhul Sfânt și prin El voi avea părtășie cu voi Și chiar dacă nu Mă veți vedea cum Mă vedeți acum, această părtășie va cunoaște o dimensiune*

nouă pentru că Duhul vă va învăța toate lucrurile și vă va descoperi lucruri noi și minunate despre Mine!

Acesta este planul principal al capitolului. Acest plan începe și se încheie cu porunca: Să nu vi se tulbure inima, și este aducător de pace. Această pace nu este ca cea pe care o dă lumea. Cum este pacea pe care o dă lumea?

- Este **falsă** pentru că de multe ori se bazează pe asigurări și promisiuni deșarte!
- Este **fragilă** pentru că depinde de contexte exterioare și de variabile pe care noi nu le putem controla!

Pacea pe care o dă Hristos este:

- **Autentică** deoarece este fondată pe promisiuni care se vor împlini întocmai!
- **Indestructibilă** pentru cel ce crede, deoarece nu depinde de circumstanțe sau de variabilele pe care nu le putem controla!

Dar cum am sesizat acest capitol mai are un plan Acesta vizează sfera de responsabilitate a ucenicilor. Isus nu doar le explică rațiunea plecării sale pentru ca ei să aibă pace, dar El subliniază și sfera lor de responsabilitate, condițiile pe care ei trebuie să le îndeplinească pentru a putea bucura de beneficiile extraordinare duse de plecarea Sa! Iată ce le spune El în acest sens:

- *Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.*
- *Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.*
- *Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine.*
- *Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele.*
- *Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu.*
- *Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul meu, și tatăl Meu îl va iubi.*
- *Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele.*

Planul Tatălui este minunat. Plecarea Sa face parte din acest plan și aduce beneficii incomensurabile pentru ucenici. Aceștia se vor putea bucura de ele, doar dacă își vor face partea lor. Dar care este partea lor? Isus folosește trei cuvinte pentru a defini partea lor: **credință**, **dragoste** și **ascultare**. Ordinea nu este întâmplătoare:

- **Credința**: totul începe cu credința, cu credința în adevărul pe care Dumnezeu ni-l revelează despre Sine!
- **Dragostea**: apoi, urmează dragostea! Ea vine în urma credinței. Adevărul lui Dumnezeu despre Sine ne revelează un Dumnezeu minunat care ne-a iubit atât de mult! Credința în acest Dumnezeu al dragostei, va naște în noi dragoste pentru El! Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi, iar noi am crezut acest lucru.
- **Ascultarea**: dragostea pentru El se va materializa în păzirea poruncilor Lui. De ce dragostea noastră pentru El ne va conduce la împlinirea poruncilor Lui? Vom ști mai întâi că cel care ne-a iubit atât de mult nădăruie porunci din dragoste și doar spre binele nostru. Apoi, vom ști că păzirea poruncilor Lui va aduce bucurie și glorie

Celui ce ne-a iubit! Hristos este Mirele iar noi Mireasa! Să nu uităm că El începe cap. 14 cu metafora căsătoriei. Dragostea față soț se manifestă mai întâi de toate prin credincioșie și fidelitate. Păzirea poruncilor Lui nu înseamnă altceva decât credincioșia noastră față de Mirele nostru. Neascultarea înseamnă trădarea Mirelui, și curvie spirituală cu stăpânitorul lumii acesteia, care este menționat la sfârșitul capitolului 14. Deci dacă Îl iubești pe Hristos, mirele inimi Tale, vei păzi poruncile Lui.

Isus definește foarte clar partea noastră. Noi avem mereu tendința să improvizăm și doar se avem impresia că ne-am făcut partea noastră. Partea noastră însă, așa cum o definește Isus, este inconfundabilă: credință, dragoste și ascultare.

Iar în ce privește dragostea față de El, Isus le aduce în atenția ucenicilor la sfârșitul capitolului încă două idei fascinante. Prima este reliefată de v.28: *„Ați auzit că v-am spus: Mă duc și Mă voi întoarce la Tatăl. Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: Mă duc la Tatăl; căci Tatăl este mai mare decât Mine”*.

Plecarea lui Isus nu aduce doar beneficii pentru ucenici, ci pentru Isus Însuși. Ei se laudau că Îl iubeau pe Isus. Deci nu trebuia să fie focalizați doar pe binele lor, ci trebuia să se gândească și la binele lui Isus. Într-o relație, nu te gândești doar la tine și la ce obții sau pierzi din pricina relației, ci și la celălalt. Isus îi invită la o relație. El era Mirele, iar ei Mireasa. Deci nu doar El trebuia să fie preocupat de fericirea și binele lor, dar și ei de fericirea și binele Lui. Pentru El era atât de bine că se ducea la Tatăl. Acest fapt trebuia să aducă mângâiere și bucurie în inimile lor îndururate. Îmi aduc aminte de o experiență în mijlocul unei încercări când m-am bucurat pentru prima dată că Isus S-a dus la Tatăl. Încercarea era greu și cu multă suferință. Atunci m-am gândit, prin lentila propriei suferințe la cât de mult a suferit Hristos. Și deși suferința mea era încă acolo, mi-am dat seama că suferința lui Isus a luat sfârșit! Și acest gând mi-a adus atâta bucurie și mângâiere, încât m-a ajutat să îmi port mai departe durerea! Eram așa de bucuros pentru Isus, că am ajuns la Tatăl, că suferințele Sale de pe pământ au luat sfârșit pentru totdeauna! Am avut o părtășie cu totul specială în acele momente cu Isus care plecase la Tatăl. Atunci s-au împlinit în viața mea cuvintele rostite de mult de Mântuitorul: *Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: Mă duc la Tatăl*. De atunci Duhul îmi aduce aminte de acest adevăr și îmi înviorează Duhul gândindu-mă la bucuria lui Isus care a ajuns la Tatăl!

A doua idee ne este descoperită de cuvintele:

„Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine; dar vine, pentru ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl și că fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl! Sculați-vă, haideți să plecăm de aici!” (Ioan 14:30-31).

În acest capitol, Isus le-a repetat de mai multe ori: dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele. Dar Isus nu dă nici o poruncă fără s-o fi împlinit El mai întâi. El este modelul desăvârșit și în această privință. El le spune că dragostea autentică se manifestă prin ascultare totală, chiar dacă această ascultare implică suferință. Isus ascultă de porunca Tatălui pentru că Îl iubea. El știa că împlinirea poruncii va aduce infinită bucurie în inima Tatălui. De aceea, din dragoste pentru Tatăl, El a mers până la capăt. Iată că Isus nu se gândește doar la binele Lui, ci și la binele Tatălui. Și, de fapt, bucuria și binele Tatălui, erau bucuria și binele Lui, pentru că cei Doi erau Una, și pentru că Isus iubea pe tatăl. Într-o relație de cuplu bucuria celui alt este și bucuria ta.

Binele celui alt se confundă cu binele tău. A-l face pe celălalt fericit înseamnă a te face pe tine fericit. Dragostea pentru celălalt se manifesta în sacrificiile pe care le vei face pentru fericirea și bucuria partenerului. Așa trebuie să fie și în relația cu Isus. Deseori suntem idolatri în această relație. Ne gândim doar la noi, la binele nostru, la ce ne iese nouă: iertare, mântuire, pace sufletească, protecție spirituală, îndepărtarea suferinței adusă de păcat, mântuirea celor dragi nouă. Dar cât de des ne gândim la bucuriile inimii Marelui nostru și cât de des ele sunt motorul existenței și faptelor noastre? Dacă Îl iubim vom dori să Îl facem fericit și să nu Îl întristăm nicicum! Dar, cum adică, să Îl facem fericit? El nu este Dumnezeu? Este adevărat că El este Dumnezeu și Își este suficient Sineși și poate fi fericit pe vecie cu sau fără noi! Cu toate acestea, El Își găsește desfătarea în noi, și noi putem să aducem nespusă bucurie sau întristare inimii Sale. Deci dacă Îl iubim, vom păzi poruncile Sale. Dacă nu păzim poruncile Sale, înseamnă că nu Îl iubim! Și porunca Sa este să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El. Dacă în inima noastră păstrăm judecăți, răceală, rezerve, acuzații față de frații noștri (sau aș zice față de unul singur din cei mai neînsemnați frați ai Lui) înseamnă că nu îl iubim pe Hristos. Lupta celui rău este să disocieze iubirea de Hristos de iubirea de frați. Astfel noi putem să ne convingem că Îl iubim pe Hristos chiar dacă nu Îi iubim pe toți frații Lui. Dar aceasta este o cumplită amăgire. Cuvintele din Ioan 13-14 sunt cât se poate de clare: ***măsura iubirii de Hristos este identică cu măsura iubirii de frați!*** Vrei să știi cât de mult îl iubește inima ta pe Hristos? Privește atent la ea și vezi în ce măsură ea iubește ***pe toți*** frații tăi. Așa vei găsi răspunsul!